

vada řízení, pro kterou jediné by žal. úřad musil zrušiti rozhodnutí osk pro nesprávné právní poučení.

Podal-li pak st-l odvolání na nesprávném místě, a došlo-li odtud k osk-i, kde mělo býti podáno, po uplynutí odvolací lhůty, což stížnost nepopírá, pak bylo nař. rozhodnutí ve shodě se zákonem, když odvolání zamítlo jako opožděné; bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4805.

Vojenské věci (Slovensko): O úřední kompetenci ve věcech válečných úkonů

(Nález ze dne 18. června 1925 č. 12.263).

Věc: Ladislav D. v Lučenci (adv. Dr. Vladimír Martin z Prahy) proti intendanci zemského vojenského velitelství pro Slovensko (min. taj. Dr. Alb. Hank) stran odmítnutí žádosti o náhradu dle zákona o válečných úkonech a stran odmítnutí rekursu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podáním, došlým žal. úřadu dne 15. října 1923, žádal st-l o vrácení svého automobilu, jenž mu byl dne 6. března 1919 v Lučenci zrekvirován a o zaplacení přiměřené částky za 5leté jeho používání. Nař. výnosem z 11. září 1924 vyslovila intendance zem. voj. velitelství pro Slovensko v Bratislavě, že »rozhoduje o žádosti následovně: Na základě vl. nař. z 18. února 1921 č. 66 Sb. každý, kdo poskytnul pro čsl. vojsko nějaký válečný úkon, měl podati u příslušnému obecního úřadu přihlášku o náhradu za válečný úkon do 31. srpna 1921 (podle § 33 zák. čl. LXVIII z r. 1912). Poněvadž st-l do zákonitě lhůty přihlášku o náhradu za válečný úkon nepodal, nemůžeme v záležitosti dále jednati.«

Odvolání k mno, které st-l z tohoto výnosu u žal. úřadu podal, zamítl žal. úřad druhým napadeným výnosem z 12. listopadu 1924 ve smyslu instrukce mno jemu pro tento případ dané bez meritorního zkoumání z důvodu, že jest s hlediska formálně právního nepřípustno, poněvadž není zákonného předpisu, který by takové odvolání připouštěl.

Rozhoduje o stížnostech proti oběma těmto výnosům podaných, zkoumal nss v první řadě, byl-li žal. úřad, jenž výnosem druhým označil výnos první za rozhodnutí konečné, příslušným k vydání výnosů těch.

Napadenými výnosy vyslovil žal. úřad ve formě rozhodnutí jednak odmítnutí st-lovy žádosti pro opožděné její podání, jednak odmítnutí st-lova odvolání jako nepřípustného. Oba tyto výroky jsou dle svého obsahu rozhodnutími ve smyslu § 2 zák. o ss.

Podle § 33 zák. o válečných úkonech (zák. čl. LXVIII z r. 1912) jest žádosti o úplatu za válečný úkon nebo za náhradu škody tím způsobené podati u představenstva příslušné obce, t. j. obce, ve které se předmět válečného úkonu posléze trvale nalézal (nař. min. honvédů č. 913 z r. 1918, Rendeletek Tara 1918 č. 98) a zkoumá žádosti takové nejprve výbor zřízený dle obcí, pak municipální (župní) správní výbor,

doplněný dvěma zástupci vojenského teritoriálního velitelství, rozhoduje pak o nich s konečnou platností smíšená komise ministerská.

Z toho jde, že ani intendance zem. velitelství, ani toto velitelství samo není úřadem příslušným k r o z h o d o v á n í o žádostech za úplatu nebo za náhradu škody z titulu válečných úkonů.

Úřad k rozhodování nepřislušný jest pouze oprávněn odmítnouti žádost u něho podanou z důvodu své nepřislušnosti. K rozhodování jinému příslušný není. Vojenská správa — totiž mno a jeho orgány — nemá však, pokud jde o náhradu za válečné úkony, ani tohoto oprávnění, neboť cit. min. nař. č. 913 z r. 1918 stanovilo k § 33 zák., že žádosti podané u nepřislušného obecního úřadu nebo bezprostředně u některého vyššího úřadu není dovoleno odmítnouti, nýbrž že jest úřad takový povinen je zaslati úřadu příslušnému, a cit. zák. o válečných úkonech stanovil v § 33 odst. 3, že elaborát župního správního výboru jest předložiti min. zeměbrany, které jest tedy jako úřad povinno zaříditi dle předpisu toho, čeho jest třeba, aby k rozhodnutí ministerské komise došlo; — obě tato ustanovení, shodující se se zjevnou tendencí zákona, nestěžovati stranám uplatňování nároků vzešlých plněním válečných úkonů, ukládají tedy úřadům na provádění zákona o vál. úkonech zúčastněným povinnost postarati se o to, aby o přihlášce nároků takových, jež jich došla, rozhodly úřady k tomu zákonem povolane.

Z toho jde, že žal. úřad nebyl dle zákona v žádném směru oprávněn o st-lově žádosti rozhodovati, že tedy zejména nebyl oprávněn ani odmítnouti žádost tuto pro její opožděné podání, ani odmítnouti odvolání podané z tohoto rozhodnutí. Učinil-li tak, jsou obě nař. rozhodnutí nezákonná a zmatečná pro absolutní nepřislušnost žal. úřadu k jich vydání i bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 4806.

Státní zaměstnanci (Podk. Rus): Na t. zv. »Podkarpatoruskou výhodu« má státní zaměstnanec právní nárok jen potud, pokud mu úřadem byla propůjčena.

(Nález ze dne 18. června 1925 č. 12.289).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 3103 adm.

V ě c: Josef K. v Berehově proti ministerstvu spravedlnosti o úpravu služebních požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, do té doby podúředník u krajského soudu v Českých Budějovicích, byl výnosem min. sprav. z 13. září 1920 jmenován oficiálem X. hodnostní třídy u okresního soudu v Berehově za přiznání druhého stupně platového. Služební doba byla mu propočítána nejprve v poměru zřízeneckém a podúřednickém a zjištěno, že má k 1. lednu 1921 úhrnem započitatelné doby úřednické v skupině D — 14 r., 9 m., 13 dnů. Důsledkem toho byl dnem 1. ledna 1921 zařazen do 2. stupně IX. hodn. třídy a přiznány mu dnem 1. března 1921 požitky VIII. hodn. tř. 4. stupně. Po uplynutí tří roků domáhal se poukázání vyšších služebních požitků, žádosti jeho nebylo však v pořadí instancí, posléze nař. rozhodnutím vyhověno — což stížnost nařiká pro nezákonnost a vady řízení.